Visul lui Ioan din Carpati

Carmen Gigartu

Merge prin ploaie si pare ca este doar o umbra. Nu mai simte nimic. Seamana cu un copac stingher, fare frunze, fara flori, fara fructe, care e pe cale sa se usuce. Lacrimile ingerilor cad alene si se astern cu indiferenta peste el fara sa le simta. Nu mai aude nici vantul care suiera, nu vede nici fulgerul care brazdeaza cerul si nici trasnetul care cade prin apropiere. O totala nepasare si uitare a pus stapanire peste fiinta lui.
Lacrimi cad si se vede innecat intr-o mare a disperarii. A pierdut tot. In realitate nu a pierdut nimic, decat un vis, o iluzie dupa care alerga si o iubea sperand ca intr-o zi va deveni realitate. Picaturile reci de ploaie ii cad pe fata, dar el nu simte decat acea durere surda care-i sfasie sufletul sau visator. Da, a iubit-o ca un nebun si Ea, l-a tradat, l-a mintit si-a batut joc de sentimentele lui curate si adevarate. Doamne! Cat a iubit-o!Ploaia a incetat si el nici nu stie pe ce lume este, daca mai traieste sau a murit. Aude strigatul unei pasari care-si cheama perechea, el pe cine sa cheme?Ea s-a dus, a plecat si este atat de departe de el. Se opreste in fata casei, deschide usa si cerul incepe iar sa toarne, parca ar vrea sa inunde pamantul. Dar lui nu-i pasa.. fiindca al sau gand vrea sa patrunda in infinit si sa mangaie gandul ei, dar, s-a facut noapte, este atat de intuneric si mai este si furtuna, iar gandul zboara in deriva prin oceanul de ganduri. Se rataceste in acest univers al gandurilor fara sa fie in stare sa-i spuna un singur cuvant. Poate este mai bine asa...ce rost mai are ? Aripile gandului s-au frant si a uitat sa mai zboare sa mai viseze. Simte cum al sau gand se ofileste precum o floare si incet, incet moare. Ar vrea sa valseze printre stele si petale de flori , dar aripile il dor si atarna greu parca ar fi de plumb. Picaturile de poaie cad la geam intr-un ritm ametitor si gandul ar vrea sa devina o picatura de ploaie care se asterne pe o unda a gandului ei si ar vrea sa spele tot raul, toata suferinta provocata de cuvinte, fapte....Raza gandului bate la geamul ei, dar, Ea nu vrea sa-i deschida, asa ca se intoarce trista la el si rataceste singura in cosmos printre alte ganduri stinghere. Pluteste, se roteste cu aripile cazute si incercand sa se salveze se agata de o stea cazatoare. Stie, ca nu mai este nimic de spus, nimic...si se intoarece in inima lui obosita si trista, fiindca nu a gasit-o.

E palid, seamana cu o stafie, se sperie de el cand se uita in oglinda. El este acela? Da drumul la dus si se lasa biciuit de stropii de apa si simte aroma intepatoare a gelului de dus. Acea aroma are ceva asemanator cu parfumul ei. Nu, nu trebuie sa se mai gandeasca la Ea. Se sterge cu prosopul si isi imbraca halatul. In camera se tolaneste pe fotoliu si privirea ii cade pe iconita din perete. De ce? De ce? Nu, nu vrei sa raspunzi? De fapt, Tu, ti-ai jertfit propriu fiu....asa de mult l-ai iubit? Eu nu o sa inteleg asta niciodata. De ce suntem niste jucarii in mana destinului orb? De ce? De ce a trebuit sa se intample asa? De ce? Cu ce ti-am gresit? Nu am fost eu ascultator pana acum?Nu te-am iubit? De ce ma pedepsesti? A, stiu.Tu ii pedepsesti pe cei care-i iubesti. Dar, eu cu ce ti-am gresit?Lacrimile incep sa-i curga si sopteste :"Doamne, de ce ma pedepsesti in felul acesta?" O voce ii sopteste :"Fiindca e gelos". Piei Satano! Nu-i deajuns ce mi se intampla, acum imi dai si tu tarcoale. Iti simt mirosul de pucioasa si iti aud vocea taraganata....vrei sa ma ispitesti. Un raset puternic se aude si o pocnitura in strada. Nu, nu pot sa cred ce mi se intampla mai am putin si-mi pierd mintile.

Priveste icoana si spune plangand : M-ai parasit si Tu. De ce? De ce?

Ce este omul pentru tine? Da, stiu, un pumn de tarana care se zbate o viata intreaga, ca intr-un final sa ajunga mancat de viermii pamantului. Poate este o jucarie si voi acolo sus va distrati privindu-ne pe noi cum ne luptam sa supravietuim, cum strangem averi ca disperatii ca intr-un final sa le manance altii. Poate ca tu stai la masa cu cel cu coarne si sunteti parteneri egali in afacerea Terra. Cine stie? Poate ca religiile au fost inventate, ca oamenii sa fie usor manipulati si sa stie de frica. Care-i adevarul? Iar se aude acel ras aproape isteric la urechea lui care vorbeste cu cineva si spune :

— Fratilor, creatura asta umana nu-i chiar atat de proasta cum credeam noi... ce intrebari isi pune? Individul asta e in stare sa ne zdruncine sistemul.

— Sa-l innebunim.

— Sa-l facem sa se sinucida din dragoste.
— Sa-l ducem sa se inece.
— Sa se arunce de la etaj.
— Ba, sa se spanzure.
— M-am plictisit de aceleasi jocuri.Ce castigati ?
— Ce castigam? Ha,ha,ha .....Un suflet pentru iad castigam,Samael.
— Pai, numai unul? Puneti si voi mintea putin la contributie, mai bine il facem guru sau profet al nostru.Ha,ha,ha....
— O! Esti genial Samael. Imi place ideea. Asa am castiga pentru iad sute de suflete.
— Poate mii sau milioane de suflete.
— Ce o sa ne mai distram.
— Eu zic sa-l facem profet .Ha,ha,ha
— Priviti la el cat sufera pentru o slujitoare a iadului.Ha,ha,ha....
— Nu stie ca iubita lui ne este fidela noua. Ce mi-ar place sa-i arat acum niste imagini cu iubita lui.Ha,ha,ha.
— Gata cu vorbaria. Sa mergem la Stapan sa-i spunem planul lui Samael. O sa-l ridice la rangul de Arhanghel pentru o asemenea idee.
Sarmanul om se uita la icoana isi face semnul crucii si spune:Iarta-ma, Doamne!
Iar se aude acea pocnitura, semn ca ei au plecat in dimensiunea lor.
Simte cum o lumina il inunda, isi pune mainile la ochi, fiindca acea lumina il orbeste.

Din lumina un glas ii vorbeste:
— Acum ai inteles?
— Da, Doamne.
— Ei nu stiu ca tu poti sa-i auzi. Or sa vina sa-ti faca o oferta, poti sa accepti propunerea lor, noi iti cunoastem inima si cand va fi nevoie o sa intervenim. Trebuie sa stii ca acest joc este periculos si poti sa-ti pierzi viata. Alegerea este a ta! Dar, fiindca sufletul tau m-a slujit mereu cu credinta, am sa-ti fac un dar. O sa-ti pun deasupra ochiului drept, pe frunte, semnul sfant al jertfei de sange a lui Iisus pe cruce. Aceasta cruce sfintita cu sangele lui Iisus te va apara chiar de ar veni dupa tine tot iadul. Curaj!
Baiatul simte cum este scaldat in lumina si cineva il atinge pe frunte ca o blanda adiere de vant .
Intr-o sala somptuoasa pe un tron de aur imens statea Lucifer. Era imbracat in haine stralucitoare si pe cap avea o coroana cu pietre pretioase, iar in mana tinea strans un sceptru cu cap de mort.
Cele sapte duhuri diavolesti erau asezate in forma de semicerc in jurul stapanului lor.
Lucifer incruntat aruncand sageti otravitoare din ochii lui albastri spune:
— Ce vesti imi aduceti de pe Pamant.
— Stapane putem sa-ti aratam imagini, 70% dintre pamanteni sunt ai nostrii.

— De ce nu 100 % si v-am spus ca nu vreau imagini, fiindca sunt alergic la acele creaturi.
— Nu putem sa-i manipulam pe toti , mai sunt si oameni cu adevarat credinciosi Batranului si Mielului. Cel mai usor de manipulat sunt femeile.
— Da, ele intotdeauna au fost fiinte slabe.
— E deajuns sa le soptim la ureche : "Barbatul tau te inseala, tu de ce nu te razbuni? Traieste-ti viata! Traieste clipa! " si sa le vezi cum incep si ele sa-si insele barbatii, azi cu unul maine cu altul, sunt mai rele ca diavolitele noastre. Femeile tinere spun: "Ne plac barbatii maturi cu experienta"
— Da, daca taurul batran are un cont frumusel in banca si o plimba prin tari straine. Si are ea grija sa tina in ascuns si un tauras cu muschi.
— Vad ca va distrati bine pe Pamant. Imi plac pamantencile astea, or sa fie un carburant bun pentru focul iadului. Ha-ha-ha! -Mai sant si femei pe care nu le putem convinge sa calce stramb. Unele sunt nebune, altele frigide, altele credincioase si altele isi iubesc barbatii.
— Sa nu aud de iubire.
— Iarta-ma, Stapane. Sa stiti ca avem oameni fideli noua in toate paturile sociale, incepand cu sefi de state, de guverne, cu lideri religiosi din toate religiile lumii pana la cel mai umil om.
— Aveti grija ca prin toate mijloacele de informare sa promovati ideile noastre, doar asa putem aduce haosul in lume si domnirea noastra definitiva.

— Aproape toata mass-media este a noastra.
— Bine. In fiecare religie din lume oamenii nostrii sa lucreze si sa distruga din interior.
— Da, Stapane.
— Sa imprastiati spaima, tulburarea, nelinistea. Sa actionati asupra oamenilor creand adevarate drame interioare, obsesii, psihoze. Provocati cat mai multe stari depresive si obsesii. Odata omul atins de aceste boli va merge pe drumul care-l indica boala.HA-ha-ha!
-Da, Stapane.
— Inselati prin placeri trupesti, prin dulceata patimilor si a viciilor. Slaviti sexualitatea si ricati-o la rang de religie. Trebuie sa domine doar placerile senzuale, fara dragoste.
Sugestionati, sugestiile voastre trebuiesc confundate de ei cu propriile ganduri.Aici este punctul nostru forte.Ha-ha-ha!
Prin toate mijloacele promovati culturalismul nostru demonic si apropiati oamenii intre ei, in cete, hoarde, cluburi, organizatii, asociatii,...Sa nu ramana nimeni izolat,fiindca asa putem sa-i manipulam usor si constiinta le ramane adormita . Ha-ha-ha!.
Vocea constiintei se trezeste doar in omul care sta izolat, asa ca aveti mare grija sa nu ramana vreunul izolat. Deci, adunati gloata si controlati-o .Ha-ha-ha!
Sa transformati oamenii in marionete prin ligusire, aceasta arma de care dispunem ne ajuta sa-i inrobim, ea va patrunde ca o boala si le va altera spiritul si ii va corupe.

Luptati pentru a distruge adevarurile crestine. Sa lichidati speranta din inima oamenilor, sa le spunti ca speranta este un neadevar, o fabulatie, o aberatie, o fictiune. Daca reusiti sa distrugeti, speranta, dragostea si mai ales credinta in Iisus, atunci, oamenii sunt ai nostri. Ha-ha-ha!
Pe oamenii credinciosi sa-i considerati nebuni si sa radeti de ei.Ha-ha-ha!
In orice om este o hiena , ajutati ca aceasta hiena sa iasa la suprafata. Sfintenia si iubirea ma omoara, asa ca distrugeti tot ce este sfant, pur sau iubire.
Pe cei care iubesc cu adevarat, innebunitii .
Samael am auzit de ideea ta si cred ca este buna.Cum o cheama pe noua ta victima si din ce zona este?
-Se numeste Ioan si este din Carpati.
— Imi place ca se numeste Ioan, fiindca o sa spunem ca in el s-a reincarnat Ioan Botezatorul.Ha-ha-ha! Ce "calitati" are?
— Este suparat rau de tot pe Batran si pe religie.
— Imi place, este exact ce ne trebuie. De unde-i vine supararea?
— Omul iubeste si nu este iubit de iubita sa si deci, Batranul nu l-a ajutat sa fie si el fericit.
— Ha-ha-ha!.Nu s-a adresat cui trebuie. Noi ne ocupam cu treburile astea. Daca devine de al nostru ii varam in pat toate femeile si toate diavolitele.Ha-ha-ha!
Voi ati ajutat cu ceva ca Ioan sa ajunga la disperare?
-Nu, Stapane. Asa s-a intamplat. El e un om credincios, dar, ea este exact opusul lui.Ea iubeste viata , stie sa traiasca , azi cu

unul , maine cu altul si Ioan a aflat si de atunci a ajuns aproape o fantoma care se cearta cu Batranul. Asa, ca acum in el salasuieste o adevarata voluptate a razvratirii si pune un mare accent pe singuratate. Gandirea lui se elibereaza de idei preconcepute. Prin minte ii trec tot felul de ganduri fluide care nu apartin niciunui sistem. Sunt oameni care iubesc vorbaria si exceleaza in tehnica fleacurilor, nimicurilor, dar el nu are chemarea aceasta, ci se cufunda in metafizica. Spre deosebire de multi semeni ai lui care au imbratisat minciuna, viclenia, duplicitatea, nesinceritatea, zambetul fatarnic, el este exact opusul.

— Minciuna este o forma inalta de talent pe care noi o stapanim foarte bine Ha-ha-ha!

-Ideea de supraom i se pare o elucubratie. Uneori este un pamfletar indragostit de adversarii sai si e un om care a luptat si inca mai lupta cu sine.

— Samael, se pare ca o sa ai o munca destul de grea cu acest Ioan, fiindca tu esti adevaratul profet al iadului iti dau mana libera. Ai la dispozitie trei ani sa-l inveti pe Ioan doctrina si legea noastra si dupa aceea el sa o propovaduiasca.

— Da,Stapane.

Dupa cateva zile Lucifer il intreaba pe Samael:

— Samael, ce mai face Ioan din Carpati?

— Mediteaza asupra vietii si din ce in ce se indeparteaza de acea femeie pe care a iubit-o. L-a cuprins o totala indiferenta care creste, se mareste odata cu trecerea timpului. Iubeste muzica, se

lasa patruns de universul sonor si paseste singur intr-un infinit perceptibil doar de el.Se pare ca muzica a devenit unul din refugiul sufletului sau.
— Nu mai este disperat ?
— Nu mai pare. Acum filozofeaza singur si pare a se lua la intrecere cu Nietzsche si Spengler.
— Stie el ceva. Filozofia este un leac bun contra tristetii. Cand omul nu e fericit incepe sa filozofeze.
— Ai vorbit cu el?
— Inca nu, Stapane. Mi-am facut mai multe planuri si nu stiu pe care sa le pun in aplicare. Cum sa-l abordez?
— O, Samael! Imbraca-te intr-o sutana si vorbeste-i ca un preot. Spune-i ca el este alesul Cerului pe care tu il cauti de mult si noroc ca Dumnezeu ti-a aratat in vis unde o sa-l gasesti si ca tu esti tare fericit ca l-ai gasit.
— Genial, asa ceva chiar nu mi-a trecut prin cap.
— Curaj, Samael! Ioan este doar un om, o simpla ganganie cu care noi o sa ne jucam. Ha-ha-ha!
Samael se intoarce pe Pamant unde se intalneste cu bunul sau prieten, diavolul Oscir.
— Samael, cum te descurci cu Ioan?
— Greu,Oscir. Ioan e tare incapatanat.
— Unii oameni nu se lasa manipulati.
— Ioan face parte din categoria asta. Ura mea fata de oameni slabeste in momentul in care intalnesc pe unul puternic ca Ioan care ma provoaca.

— Samael, oamenii sunt doar niste ganganii.
— Asa zice si stapanul, dar unii sunt intelepti si oricat am vrea sa ne cada in plasa, nu ne cad. Ioan a devenit un psihanalist interesat de tainele inimii si ale adancurilor sulfletului omenesc. A inceput sa exploreze punctele cele mai de jos , dar si cele mai de sus ale sufletului. E capabil sa transforme cel mai negru gand sugestionat de noi intr-unul foarte luminos.
— E fanatic ?
— Nu. Mai degraba un ciudat. Nu seamana cu acei oameni care imbratiseaza un mit , adora un zeu si sunt capabili de crime in numele acelui zeu. Spiritul lui nu este primejdios, ci mai degraba sovaitor, plin de indoieli, iar eu trebuie sa fac din el profetul iadului.
— Dar, profetul iadului esti tu, Samael.
— Da, eu sunt, dar pe Pamant trebuie sa propovaduiasca el doctrina noastra.
— Sunt destule larve care predica, din toate religiile lumii. Toti au misiuni, toti cauta sa imbunatateasca viata tuturor, toti se cred mari reformatori, toti se cred puri, intelepti si alesi ai divinitatii, dar in realitate nu este niciunul.Ha-ha-ha!
— Fanaticii astia sunt capabili sa ucida pentru o idee. Daca privesti in istoria oamenilor vei vedea ca majoritatea razboaielor au fost religioase. La unii nebunia de a predica este inradacinata in adancurile necunoscute ale fiintei lor.. Ei se considera centrul, ratiunea si rezultatul ultim al timpului.

— Acesti oameni nu au viziunea exacta a nimicniciei lor, ci se cred mai importanti, mai deosebiti decat ceilalti,unii se cred chiar apostoli sau mantuitori.Ha-ha-ha!
-In fiecare astfel de profet este un graunte de nebunie si o doza mare de autoamagire.
— Daca nu ar fi ei, noi cum ne-am mai distra atata? Ha-ha-ha!
— Multi propovaduiesc iubirea, dar iubirea lor e doar o intalnire "intre doua salive".
— Ha-ha-ha! Ei, nu ai vazut cat de utili se cred?
— Totusi, unii au fost intr-adevar utili pentru oameni, dar norocul nostru ca nu i-a ascultat nimeni.
— Oamenii erau prea ocupati cu treburile lumesti ca sa asculte ce au zis si ce au propovaduit sfintii si asta e iar pe placul nostru. Am inceput chiar sa ma plictisesc in lumea lor. Fiindca ei singuri se daruiesc noua .Ha-ha-ha!
— Incet, incet am reusit sa ucidem adevarul, maretia iubirii, a dragostei si a sperantei.
— Noi sprijinim din rasputeri orgoliu, desfrau, haosul, minciuna, ura, deznadejdea si distrugem bucuria si fericirea.
— Fiecare om s-a nascut cu o doza de puritate pe care noi avem grija ca in timp sa se corupa. Oamenii sunt incapabili sa-si pastreze sufletele neprihanite si se tavalesc, insetati de pofte in noroiul si mocirla vietii. Se tradeaza unii pe altii, isi dau in vileag inima si distrug toate misterele incepand cu ale lor.
— Ioan face parte din categoria foarte rara a oamenilor care nu asculta decat de sine si de nimeni altcineva. El este o fiinta pe

care o vezi cufundata intr-o lume numai a lui, neperceputa nici macar de noi.
— O fi avand acces la lumea paradisiaca ?
— Nu cred ca are, fiindca nu este un sfant.
— Dar cum este?
— Pare un om obisnuit.Intr-o zi am ascultat gandurile lui .
— Si ce gandea?
— Spunea ca omul a inzestrat diavolul cu rautate, perseverenta, l-a imbracat in negru si si-a dat toata silinta sa-l faca cat mai viu. Se mai gandea el ca diavolul este in fiecare om si Dumnezeu la fel.
— Ioan asta al tau pana la urma ajunge la esenta lucrurilor.
— Da, medita ca in sufletul fiecarui om sta ascunsa o scanteie din Dumezeu si aceea ii da omului blandete , bunatate, iubire, puritate, dreptate, speranta, credinta , dar mai este si ceva rau in om care trebuie eliminat cum ar fi viciile, poftele...
-Asta nu prea imi place. Daca o sa continue in ritmul asta cu meditatiile lui nu o sa faci din el profetul iadului, ci mai degraba al raiului.
— Samael, ce faci cu sutana ?
— O imbrac, fiindca a venit timpul sa-l abordez pe Ioan.
— Mai bine o rugai pe Zurizu, frumusetea iadului sa-l ispiteasca, sigur ar fi cazut in bratele ei.
— Initial si eu m-am gandit la Zurizu. Cred ca nici Papa nu ar rezista in fata unei asemenea frumuseti, dar sunt convins ca Ioan nici nu s-ar uita la ea.

— De ce?
— A avut o deceptie in dragoste si de atunci cand vede cate o femeie ca se da pe langa el o catalogheaza drept "tarfa iadului " si pe deasupra mai este si fecior. A devenit alergic la femei ca Lucifer la rasa umana.
— Ce viciu are Ioan?
— Ioan nu are vicii.
— Atunci, ai viata grea Samael.
— De ce Lucifer este atat de alergic la rasa umana?
— E o poveste tare veche si nici macar nu stiu daca in totalitate este adevarata.
Se pare ca prima iubire a lui Lucifer a fost Sophia cu care a avut o minune de fata pe care o tine si azi ascunsa intr-o pestera departe de iad.
Se zvoneste ca fata lui a fost singura care nu s-a transformat in demon, atunci cand s-a intamplat .....
Sophia dupa ce a nascut a fost cuprinsa de un mare dor de cunoastere si a plecat sa exploreze toata creatia. Lucifer a sperat ca se va intoarce , dar nimeni nu stie unde a disparut. Intre timp Batranul o creaza pe Lilith pentru Adam. Lilith cand deschide ochii il zareste pe Lucifer si se indragosteste de el si el de ea. Batranul o trimite pe Lilith pe Pamant si Lucifer s-a suparat rau, fiindca o vroia el pe Lilith, a parasit cerul, s-a dus dupa ea si a urmat ce a urmat.
— Acum inteleg de ce uraste atat de tare rasa asta.

— Da, fiindca omul o creatura inferioara a avut ca sotie pe iubita lui.
— Nici Lilith nu l-a placut pe Adam si cand a venit Lucifer s-a aruncat in bratele lui.
— Nu numai in lumea oamenilor s-au pornit razboaie din cauza femeilor, dar si in cer. Incep sa-i dau dreptate lui Ioan al tau care fuge de femei cum fugim noi de tamaie.
— Oscir, am auzit ca tu, numai din zona asta a Carpatilor duci in iad cate 12-13 suflete pe zi.
— Samael, eu m-am specializat in sinucideri si-mi ies din plin. Am reusit sa fac fisuri in campurile energetice ale oamenilor, ii sugestionez cum doresc, si ei asculta ca niste robotei tot ce le spun.
— Uite-l pe Ioan, trebuie sa plec.
— Ce faci, fiule?
— Multumesc Domnului, supravietuiesc incercarilor vietii.
— Ioane, noi doi trebuie sa vorbim.
— Parinte, casa mea este la doi pasi..... Va rog,.... poftiti....luati loc. Acum putem sa vorbim linistiti. Ioan il priveste pe falsul preot drept in ochi si vede cum fata i se schimonoseste si seamana cu a unui demon. Baiatul se freaca la ochi si isi spune :" A venit special dupa mine din fundul iadului , sa ma joc putin cu el sa vad ce vrea." Ioan smerit zice:
— Va ascult.
— Ioane, eu te caut de foarte mult timp.
— De ce?

— Fiindca, tu, fiule esti alesul.
— Ha-ha-ha! Eu, alesul?
— Da, Ioane.
— Parinte, poate alesul iadului. Eu nu sunt sfant.
— Gresesti, Ioane. Dumnezeu te-a ales pe tine.
— De unde stiti ?
— Eu sunt vazator cu duhul.
— Aveti har?
— Da, Ioane. Pot sa-ti povestesc toata viata ta de cand te-ai nascut si pana acum.
— Nu, nu este nevoie, va cred.
— Ioane, eu am venit special sa te invat adevarata intelepciune care a fost ascunsa oamenilor de rand . Ea trebuie stiuta doar de cei alesi.
— In ce consta intelepciunea aceasta ascunsa ?
— In multe taine si mistere. Pentru inceput te voi invata cum sa comunici cu ingerii.
— Parinte, ma invatati sa comunic cu ingerii sau cu demonii?
— Cu ingerii, cum poti sa gandesti altceva....
— Parinte ma gandesc ca demonul este in jaratecul sangelui, in tulburarea nervilor, in gandul amar si otravitor. El ajuta omul sa-si distruga speranta, pofta de viata, dragostea, sa se lapede de sine si sa-l lase pe el sa-l conduca. Demonul locuieste in sufletul intunecat, dornic de orori, e un asasin ce duce pe om pe calea pierzarii. El canta la urechea omului melodia descompunerii, a mortii, a putrefactiei, a iadului.

Patrunde in gandul omului si-l duce pe acesta pe culmile disperarii, a sinuciderii, rade , isi bate joc, se rasuceste pana reuseste sa-l sugrume, sa-l anihileze pe bietul om si face din el o simpla marioneta.
Oamenii care au in ei un dram de iubire de sine corecta, lupta impotriva acestui intrus, il prind, ii taie capul si-l arunca la groapa de gunoi a Universului. Iubirea il arde, il dezintegreaza.
— Ioane, oamenii au o credinta gresita in privinta demonilor.
— Da?
— Da. Ei sunt lasati cu un scop.
— Care?
— Ei ispitesc oamenii ca intr-un final sa-i duca pe calea cea buna.
— Ha-ha-ha! Calea spre iad .
— Ei sunt scara catre cer , Ioane.
— Parinte, cred ca ati vrut sa spuneti scara pe care omul se coboara in iad, fiindca adevarata scara catre cer este Sfanta Fecioara si Iisus Hristos. Parinte, ce aveti ? Va este rau?
— Ioane, mai vin maine, acum trebuie sa plec.
A doua zi Samael suna la usa lui Ioan.

— Parinte, ma bucur sa va vad.

— Si eu, Ioane, dar pari trist.

— "Un plans suspina -n mine

Ca ploaia pe oras.

Ce molcome suspine

Tanjesc mocnite-n mine?"(Verlaine)

— De ce ,Ioane?

— "E chin fara iesire

Sa nu poti sti de ce;

Nici ura, nici iubire

Un chin fara iesire."(Verlaine)

Am alergat dupa o himera, am cautat idealul de neatins, am cautat infinitul in finit, absolutul in relativ, idealitatea in realitate. Am fost un fel de ratacitor visator care a vrut sa atinga intangibilul si care a iubit ,dar nu afost iubit de cea pe care am iubit-o . Viata e tare ciudata! Suntem iubiti de cei pe care nu -i iubim si cei pe care ii iubim nu ne iubesc.

— Asa este viata.

— Chiar daca sunt tanar am momente cand simt ca am obosit si viata mea se opreste in loc.Nu mai am dorinte, nu mai am ce sa-mi doresc.Am devenit rece, dur, intolerant, dar in acelasi timp timid ca un copil. Putinul pe care-l stiu l-am invatat singur. Sunt nestatornic, nehotarat, plin de contradictii, sunt un om slab, si dumneata spui ca eu sunt alesul. Cred ca faceti o mare greseala.

— Nu este nicio greseala , Ioane.

— Iubesc binele si adevarul mai presus de orice, dar daca cineva pe care l-am iubit ma tradeaza, nu pot sa-l iert. Stiu ca Dumnezeu a zis sa-i iertam pe cei care ne-au gresit, dar eu nu pot. Mai usor pot sa iert orice dusman, chiar si pe diavol , decat pe femeia pe care am iubit-o.

— Ioane, tu esti un om care simte mult mai puternic in comparatie cu ceilalti oameni, suferi mult mai mult si traiesti viata mai intens, mai profund decat altii.

— Am cautat zadarnic sa dau un sens vietii.

— Si ai devenit un pesimist.

— Da, un pesimist sentimental aplecat spre visare.

— Cum vezi femeia ideala?

— Simpla, delicata, sincera, afectuoasa, devotata vietii de familie. O vad ca un fel de religie.

— Interesanta comparatie....Ce parere ai despre religie?

— As prefera o religie mai practica care sa promita omului fericirea aici pe pamant si nu intr-o viata viitoare.

— Asa e Ioane, asta vreau si eu sa te invat.

— Prin religie omul urmareste, vrea sa obtina pacea intima, linistea sa sufleteasca si spera sa fie ocrotit de divinitate.

— O conditie sine qua non a oricarei religii este credinta.

— Da , credinta, dar depinde in ce si in cine crezi.

— Ioane, poti sa crezi si in tine, fiindca si asta e o religie.

— Ha-ha-ha! Sa cred in mine, mai ales atunci cand sunt singur cuc si nimeni nu are incredere, nu da doi bani pe mine, iar eu ca un nebun sa am o incredere oarba. Parinte, cei care au crezut cu tarie in ei insisi au sfarsit la ospiciu. Stiti ce a scris despre mine femeia pe care am iubit-o?

— Stiu, dar cred ca nu trebuie sa-ti amintesti mereu.

— A scris ca sunt prost, nebun, frustrat, pierdut, sa nu-i mai scriu, ca ea niciodata nu se va ridica la nivelul sentimentelor mele.Intr-adevar a avut mare dreptate cand a facut aceste afirmatii. Am fost cel mai mare idiot si cel mai mare prost atunci cand am crezut in ea si cel mai mare nebun din lume, fiindca am iubit-o. Imi doresc din tot sufletul sa o pot ierta, dar, inca nu pot spune ca am iertat-o.
— Ioane, unele femei sunt mai rele ca diavolitele din iad.
— Parinte, diavolul e un copil nestiutor pe langa rautatea si prefacatoria omului. Mie nu imi este frica de diavol, ci de omul rau care isi pune pe fata o multime de masti de crezi ca este bunatatea si iubirea intruchipata. Eu mi-am pierdut definitiv increderea in oameni. Prefer sa ma imprietenesc cu diavolul, fiindca de la el stiu la ce sa ma astept, decat sa-mi mai fac prieten un om.

"Sunt rana si cutitul crunt
Obraz si palma totodata!
Sunt bratele, dar sunt si roata,
Victima si calaul sunt!"(Baudelaire)
— Ioane, fiecare om are destinul sau, are steaua sa, si tu o ai pe a ta.Tu, nu esti singur, eu sunt aici sa te ajut, sa te invat.
— Parinte ,va multumesc.Imi amintesc ce zicea Dostoievski prin gura lui Dmitri in Fratii Karamazov: "Inima oamenilor nu e

decat un camp de batalie in care se lupta Dumnezeu cu diavolul". Tot un camp de batalie este si in inima mea si acolo se da o lupta intre bine si rau, intre iubire si ura, intre necredinta si credinta. As cere lui Dumnezeu:
"Iti cer acum mila ,tu, singura-mi iubire,
Din haurile-n care greu inima mea geme.
E o lume plumburie si fara stralucire
In care noaptea-i plina de spaime si blesteme ."(Baudelaire)
— Sterge-ti ochii, Ioane!
— Diavolul ma bantuie, prin ganduri triste, furioase si depresive. Am luptat cu el pana aproape ca m-a invins si simt ca e in mine. Cand demonul patrunde intr-un suflet , acesta e patruns de o mare plictiseala, trupul de lene si spiritul de delir.In unii se naste dorinta de a nu mai fi , iar in altii de a fi stapanii lumii.
— Si ce este rau in a avea dorinte, Ioane? Cat esti om trebuie sa te bucuri de ce-ti ofera viata.
— Da, dar noi traim intr-o lume duala si trebuie sa discernem ofertele vietii.
— Ioane, in afara de creatia lumii totul este nimic. Asa ca nu merita sa te ostenesti.
— Eu am certitudinea ca nimicul acesta este ceva. Cred ca incep sa devin ca diavolul un metafizic ilegal .
— Incepi sa-mi placi, asa te vreau.

— Parinte , simt ca eu am iesit din lume , m-am detasat de ea, o privesc dar nu o recunosc si suspin dupa un nedefinit care nu tine nici de viata , nici de moarte, care se ridica deasupra tuturor.
— Uneori, e bine sa cunosti si sa experimentezi tot ce-ti ofera viata.
— Am mai experimentat eu cate ceva, incepand cu ura, razbunarea, deznadejdea.....Eu nu urasc ,dar am avut momente cand am urat si acea ura imi intuneca sangele, imi incetosa gandirea si-mi ingrosea pielea.
— Ioane , omul este un animal, un dobitoc condamnat la existenta.
— Omul se poate ridica din starea asta de indobitocire pe care ne-o creeaza unii in mod constient, cum ar fi mass-media care e o adevarata scoala a minciunii si a tradarii.
— Crezi ca este bine sa-ti fie mila?
— Eu sunt un om milos.
— Ioane, tie iti este mila de ce vrei sa distrugi, sa nimicesti, de ceea ce crezi ca nu merita sa existe. Cand esti cuprins de compasiune e semn de oboseala, de slabiciune fizica si psihica.
— Nu, nu cred acest lucru.
— Viata nu inseamna nimic.
— Viata inseamna mult, lupta , actiune, dragoste, speranta, credinta.....
— Ioane, viata si iubirea sunt minciuni.
— E absurd. Constiinta mea imi spune altceva.
— Maimuta care si-a pierdut parul are constiinta?

— Da, omul are constiinta, chiar daca in unii este inca adormita.
— Omul este un animal care ascunde in el multa putreziciune.
— Parinte, omul intr-adevar are multe slabiciuni, multe rataciri, ma vad pe mine, dar, atunci cand isi indreapata gandul spre divinitate devine o lumina care are capacitatea de a arde toata putrefactia, toata putreziciunea. Caderile omului provin din incapacitatea sa de a se conecta, de a-si indrepta gandul, de a aspira spre Dumnezeu. Constiinta ii sopteste neincetat omului:"Intra in universul Binelui, Frumosului, Iubirii, Sperantei".
— Dar cati o aud?
— Atatia cati vor sa o auda.
— "Suntem, ce groaznic lucru! asemeni cu o sfarleaza
Care se invarte-ntr-una, ba, chiar , de multe ori,
Si-n somn curiozitatea ne chinuieste treaza,
Ca un salbatic inger ce biciueste sori."(Baudelaire)
— Ioane, omul este un monstru modern, daca privesti in jurul tau vei vedea parveniti bogati si vulgari care au reusit in viata sa se strecoare ca o boala. Ori unde privesti doar oameni corupti, care sunt capabili sa faca trafic chiar si cu propriul suflet... Banul conduce, el este rege,el este la putere. Lumea este o jungla in care oamenii sadici se devoreaza intre ei mai rau ca animalele.
— Din cauza aceasta m-am detasat de lume. Cand nu mai apartii lumii nimic nu poate sa te mai atinga, nici jignirile, nici ranirile, nici nedreptatea.

— In aceasta lume nimic nu mai este pur, sufletele oamenilor s-au ticalosit atat de rau incat si demonii s-au plictisit .
— Mai sunt si oameni adevarati, putini, dar inca mai sunt. Recunosc ca exista, asa cum spuneti, destui ambitiosi si dornici de parvenire cu orice pret.
— Ha-ha-ha! Sunt destui, oameni ai tuturor slabiciunilor, dezordonati, amorali la discretia imprejurarilor, sclavi ai senzualitatii, preferand legaturi amoroase ce-i pot ajuta sa parvina. Pe cei cu bani ii vezi inconjurati de pitipoance, de cocote de lux.
— Da, traim intr-o lume dominata de un egoism feroce, in care dorinta castigului capata forme monstruoase.
— E o lume meschina a satietatii, deceptiei, sceptismului plina de amoralitate si ipocrizie.
— " O ,Moarte, capitan batran,e vremea, du-ne
Din tara asta unde ne plictisim, straini!
Si apele si cerul acum sunt carbune,
Dar inimile noastre sunt pline de lumini."(Baudelaire)
Doar printre oamenii simpli mai gasesti sentimente sincere si porniri nobile.
"Blagoslovit fii ,Doamne, ca este cu putinta
Un leac de curatire adanc , prin suferinta,
Si ca aceasta dulce, curata doctorie,
Ne da invrednicirea la sfanta bucurie."(Baudelaire)
— Omul seamana cu picaturile de ploaie.

— Ioane, omul a ajuns asa, fiindca nu are acces la adevarata cunoastere.
— Care este adevarata cunoastere?
— Cunoasterea a fost si ramane aceeasi de-a lungul mileniilor, decat ca isi schimba mereu decorul.
— Stiu unde bateti, dar sa stiti ca iubirea exista si fara Venus sau Afrodita, razboiul, lupta, actiunea exista si fare Marte, comunicarea exista si fara Mercur.....sau daca cifra destinului meu este 3, asta inseamna ca o sa ma realizez material si spiritual sau daca sunt dominat de numarul noua asta inseamna ca sunt un maestru?Ha-ha-ha!
— Ioane, ma uimesti....
— Am tras cu ochiul prin cunoasterea luciferica,..... si totusi, e ceva care ma face sa vibrez.
— Stiu . Natura.
— Parinte , chiar aveti har, imi ghiciti gandurile.
— Acum ti-ai dat seama,Ioane?
— E singurul lucru care ma face sa visez. E deajuns sa privesc un fir de iarba, o frunza, o pietricica, o boaba de roua, sa simt mangaierea soarelui, imbratisarea blanda a vantului si simt cum plutesc pe raze diafane si dansez printre nori.
— Esti un indragostit de natura,Ioane. Trebuia sa te faci cioban, tot iti place tie singuratatea si natura.
— Parinte, nu am oi.
— Te invat eu, Ioane, cum sa-ti castigi oile.
— Ma invatati cum sa le ademenesc.

— Da, cum sa le cuceresti. Nu vezi cati guru, cati falsi profeti sunt in lume, ce mai conteaza unul in plus?
— Asta vreti de la mine?
— Da.
— Ha-ha-ha! Eu, profet? Eu, guru? Ha-ha-ha!
— E un joc, Ioane, pe care trebuie sa-l joci bine, daca vrei sa ai oi multe.Trebuie sa fii un actor bun.
— Imi aduc aminte de ce a zis Baudelaire: "Cand voi fi absolut singur, voi cauta o religie, iar in clipa mortii ma voi lepada si de aceasta religie, ca sa demonstrez pe deplin dezgustul meu fata de prostia universala."
— Ioane, era drogat cand a scris asta.
— Cred in Dumnezeu , dar in felul meu.....
— Ioane, vreau ca noi doi sa fondam o religie noua.
— Eu cu diavolul, fondatorii unei noi religii? Ha-ha-ha!
— Ce ai zis, Ioane?
— "In jurul meu intr-una se invarte Necuratul
Ma imprejmuie ca boarea ce nu se poate prinde;
Ii sorb si simt in pietu-mi ca jarul,cum ma aprinde,
Umplandu-ma cu pofte de neinvins, pacatul."(Baudelaire)
Samael, stiu cine esti cu adevarat, stiu ca vii din fundul iadului si dupa cum vezi si eu am har ca tine. Ha-ha-ha!
— Te-ai jucat cu mine, Ioane.
— Da, dar te iubesc, Samael, si imi vine sa te pup cat esti tu de diavol, fiindca, daca nu ai fi fost tu cu mirosul tau de pucioasa pe de o parte si ingerii de lumina cu miresmele lor imbatatoare

pe de alta parte ,si daca voi, doua tabere, nu va bateati ca nebunii pentru mine, atunci nici eu nu as fi cunoscut Adevarul. Ma rog Domnului sa-mi dea putere de a ma ruga, fiindca de la un timp nici sa mai ma rog nu mai pot, si as vrea ca iubirea sa salasuiasca in inima mea. Doresc ca golurile si noptile din mine sa fie luminate de Dumnezeu, iar ghetarii din sufletul meu sa fie topiti de lumina sa. Vreau pace si liniste in suflet, iar intinsele pustiuri din mine , Tatal ceresc sa le umple cu prezenta sa minunata.

— Samael, dragostea mea a fost o pornire oarba, primordiala care m-a aruncat irezistibil intr-un vartej obscur din care nu reuseam sa ies. A trebuit sa lupt cu propria vointa si sa devin rational, constient de tragedia iubirii mele. Dar, gandindu-ma , am ajuns la concluzia ca totul este efemer, vanare de vant, zadarnicie si nu are sens sa dramatizez. Cand am aflat unele lucruri am fost socat, am ramas mut, am tacut o perioada, dupa care am plans, m-am revoltat, umilit, mi s-a facut frica si m-am smerit. Asa am cunoscut alta dragoste, o dragoste care m-a ajutat sa ajung la cer. Uneori, trebuie sa ingrop toate cuvintele pentru a putea ajunge la glasul esentei, si nu numai gandul meu trebuie sa-l opresc , dar si pe al lumii. Cand am reusit sa opresc gandul si lumea, atunci spiritul incepe sa se trezeasca,si odata trezit el stie ca are o cale proprie a lui spre cunoastere si actiune. Atunci, cand totul tace, constiinta e cuprinsa de umilinta si plangere. Spiritul nu se gaseste pe sine si ma simt pierdut si singur intr-un mare pustiu . Imensitatea acestui pustiu ma face sa-mi fie frica si

ma smeresc in fata lui Dumnezeu, si astfel descoper, cunosc dragostea divina. Constiinta nu se opreste niciodata la sine, ci ea cauta neincetat pe Domnul. Pe acest drum spre Dumnezeu pasesc cu emotie si incantare, intr-o lume nestiuta de nimeni si ma simt ca un copil care acum invata sa mearga. In suflet sunt abisuri, dar si munti inalti care-si pierd varfurile in nori, cand cobor, cand ma inalt, tot timpul ma unduiesc. Cred ca despartirea ,singuratatea sunt experiente foarte mari pentru orice suflet si simt cum viata mea se risipeste precum fumul, dar a venit vremea sa ma impac cu realitatea , iar constiinta isi gaseste echilibru, seninatatea intr-o lume a amagirii si a nestatorniciei..Inima nelinistita ma duce spre cunoastere, adevar, si uneori, vrea sa fie muta, sperand ca la capatul drumului o sa ma duca spre odihna si dragostea divina. Am ajuns la concluzia ca singura si adevarata cunoastere este cunoasterea lui Dumnezeu, dar la ea se ajunge foarte greu, si numai daca meriti. Mereu m-am zbatut intre doua lumi, intre rai si iad, pana intr-o zi cand am descoperit pe acela care tine intr-o mana raiul si in cealalta iadul. Samael, acela care face jocurile s-a plictisit de dualitate, de iad si de rai , iar acum vrea sa experimenteze altceva. Asa ca a hotarat sa le uneasca. Tie, nu iti este dor de ceea ce erai candva? Nu tanjesti sa fii din nou frumos, bun, iubitor, stralucitor , pur? Acela pe care eu l-am descoperit este iubirea absoluta, si te iubeste si pe tine , Samael, si de aceea vrea sa transforme uratul in frumos, raul in bine, ura in iubire, ingerii negrii in ingeri albi. Pe El nimeni nu-l cunoaste, nu l-a vazut

vreodata si e vesnic. Religiile se bat intre ele pentru supremație, dar niciuna nu l-a descoperit, nu l-a aflat , nu l-a cunoscut pe cel ce tine raiul in mana dreapta si iadul in mana stanga. El, e de la inceputul inceputului, dar nimeni nu i se inchina, nimeni nu i-a dedicat un cult, nu are altare sau adepti printre oameni si, totusi, el este Forta, este Puterea absoluta, este Echilibru si Armonia. El tine totul in echilibru , cand iadul vostru o ia razna, el are grija sa compenseze cu binele.

— Cine este ?

— Daca vrei, Samael, o sa-ti povestesc despre Dumnezeul pe care eu l-am descoperit si care e mai mare decat Lucifer si decat Iisus. El nu are forma, dar toate formele izvorasc din el. O viata intreaga l-am cautat ca un nebun , ca un disperat, si intr-o dimineata cand eram chinuit de intrebari existentiale l-am descoperit. Ioan incepe sa-i explice lui Samael cum vedea el cunoastera lui Dumnezeu...Zilele treceau si intr-o zi Samael se intoarce spasit catre Dumnezeul lui Ioan si isi cere iertare. Ioan a vazut cum diavolul a ingenuncheat, s-a rugat lui Dumnezeu, cum a fost iertat si transformat intr-un inger de lumina care a zburat catre cer.

Lucifer cand a aflat ce a facut Ioan din Carpati cu unul din cele mai importante duhuri diavolesti s-a infuriat rau de tot si a trimis asupra lui cohorte de draci si armate intregi de demoni sa-l lichideze pe Ioan. Dar, Ioan cu ajutorul unei Forte nestiute ii metamorfoza pe toti in ingeri de lumina care se ridicau la cer.

Lucifer trimite alti demoni si de fiecare data se intampla acelasi lucru. Atunci, Lucifer disperat spune: "Sa-mi aduceti comoara mea". In sala somptuoasa patrunde o tanara foarte frumoasa din care radia numai lumina.
— Fata mea am sperat din tot sufletul sa nu se ajunga aici, dar stii si tu ce se intampla pe Pamant. Am nevoie de ajutorul tau. Trebuie sa te sacrifici pentru a salva iadul si pe tatal tau. Trebuie sa-l faci pe Ioan sa pacatuiasca, ca sa-si piarda puterea pe care o are, fiindca in ritmul acesta o sa ne distruga pe toti.
— Stai linistit, tata. O sa te ajut cu mare bucurie.
Fata pleaca sa-l intalneasca pe Ioan.
Ioan sta langa un mare stejar batran , incarcat de frunze si locuit de zeci de pasari. La stanga lui se zareau varfurile inalte ale muntilor ce pareau aurite de razele soarelui, iar la dreapta se ridicau un sir intreg de coline care pareau niste copii imbracati in verde crud care se tin de mana. Cat vedeai cu ochii, erau munti, coline, vai, cer, lumina, umbra, culori, linii unite si contopite armonios dezvaluind privirii o gratioasa simetrie.In fata era Oltul care curgea linistit, nepasator si care il invita sa arunce in apele lui tulburi tot ceea ce a fost rau, dureros in viata lui. In fata Oltului muntii au ceva grandios si varfurile lor par a se pierde in nori.Ochii lui privesc o piatra ce pare a fi dintr-o ruina. Aceasta il face sa mediteze ca totul este trecator, totul piere, nimic nu dureaza.Se gandeste la existenta sa efemera in comparatie cu muntele care e mangaiat de valurile Oltului, cu padurea care se leagana la adierea vantului, cu soarele care

straluceste pe cer...Are un sentiment ciudat, un fior ii strabate inima si simte ca a venit aici in acesti munti special sa-si intalneasca iubirea visurilor lui. Aerul pur de munte il face sa simta mai multa libertate in corp, mai multa seninatate in spirit. Simte cum sufletul sau devine pur si usor ca aerul. Spectacolul naturii la care el asista are in el ceva magic, supranataural, care-i farmeca spiritul si simturile. Asteapta sa se intample o minune, sa uite totul, sa uite chiar de el. Sufletul se inalta, inima tresalta si gandul e patruns de o pace profunda. Dintr-o data un mare nor umple cerul care coboara incet in spatele unei coline. Soarele incepe iar sa straluceasca puternic pe cer si pare a izvori din el un rau de azur poleit cu lumina. Langa el la cateva sute de metri se afla o frumoasa manastire care e inconjurata de paduri de brazi, fagi si stejari.. A fost acolo s-a rugat si a multumit Domnului pentru pentru tot ce l-a invatat. Acum este linistit si cugeta. Iubeste si admira natura mareata cu care se confunda. Priveste cerul nemarginit si-l compara cu Creatorul pe care-l adora. Privirea ii cade pe undele Oltului si i se pare ca acea apa seamana cu sufletul sau care e cand linistit, cand agitat, cand se scufunda in abisuri,cand se inalta spre cer. Respira aerul caldut si usor pe care nici nu-l simte si isi spune ca acolo unde este el acum , e locul nemuririi si al iubirii, fiindca totul este atat de perfect.Un nor imbracat intr-o dantela alba danseaza pe cerul senin disparand si facand loc altor frati ai sai. Totul in jurul lui parea pur, virgin si simte ca este cuprins de o emotie a descoperirii necunoscutului asteptand sa se intample o minune..

O simte, stie, ca Ea trebuie sa apara..E cuprins de o armonie incantatoare, de o gratie temperata, de o suavitate inefabila, de o voluptate nebuna si in acelasi timp cuminte, atunci, cand zareste acel inger de fata din care radia numai lumina ca se indrepta spre el. Stia, inima ii spunea ca este Ea, iubita visurilor sale.
Parfumuri si arome se risipeau cand s-a apropiat de el acel inger care imprastia lumina.
— Cine esti?
— Fata lui Lucifer.
— Nu, nu pot sa cred...
Simturile si dorintele il napadesc. Se simte inundat de o mare fericire, bucurie si dorinta pe care nu a mai cunoscut-o pana atunci. Are senzatia ca pietrele palpita, frunzele copacilor vorbesc si florile infloresc. Surasul ei pare a fi surasul iubirii si al fericirii. Cand o priveste speranta infloreste in sufletul lui, instinctele se aprind si intreaga lui fiinta spune:" Doamne , o iubesc". Sentimentul curat ,amestecat cu harul si admiratia il coplesesc in fata acestui inger pur si luminos. Fiorii iubirii il cuprind si fac concurenta muzicii celei mai sublime.Priveste si asteapata ca fata acea minunata sa se transforme intr-un demon, dar nicio transformare. Fata se apropie de el si ii spune:
— Daca ai sti de cat timp am asteptat aceasta clipa.
— Si eu. zice el aproape soptit.
Chiar esti fata lui Lucifer si ai venit din iad special pentru mine?
— Da, numai ca eu nu locuiesc in iad, ci intr-o pestera foarte frumoasa din acesti munti.Tata nu a vrut sa ma tina langa el de

teama ca ai sai slujitori cand ma vor vedea or sa-si aminteasca cum erau la inceput, ingeri de lumina.
— De ce ai venit?
— Tata m-a trimis sa te ispitesc, sa pacatuiesti, fiindca esti pe cale sa distrugi tot iadul.
— Cred ca pe jumatate ai reusit sa ma faci sa pacatuiesc doar cu prezenta ta.
— Ioane ,ceea ce simti tu, simt si eu. Nu vreau sa-mi tradez tatal, vreau sa-l ajut, dar nu cum vrea el, ci cum cred eu ca este mai intelept.
— Cum?
— Vrei sa te casatoresti cu mine?
— Eu, cu fiica lui Lucifer? Doamne, ce sa fac?
— Bunicul nu o sa-ti raspunda, el, lasa tuturor fiintelor libertatea de alegere. Dar ca sa-ti dovedesc dragostea si puritatea mea am sa iau si eu peceta cu semnul Sfintei Cruci de pe fruntea ta.
Fata vrea sa se apropie de Ioan si vrea sa-l sarute, dar acesta o opreste.
— Te va arde, te va face scrum.
— Nu, nu o sa patesc nimic. Ea arde doar pe cei rai, dar in mine nu este rautate.
Fata se apropie din nou de Ioan si-l saruta exact pe locul unde Dumnezeu i-a pus semnul. Ion plin de emotii o priveste si vede cum pe buzele ei trandafirii stralucea o lumina in forma de cruce.
— Nu ai patit nimic.

— Nu. Acum vrei sa te casatoresti cu mine?
— Da.
Buzele lor se unesc. Sarutarea ei il umple de fericire si de-o noua putere de intelegere.
El ii cuprinde talia strangand-o la pieptul sau si au plecat plutind printre brazii care duceau spre manastire.In curtea manastirii crinii si trandafirii infloriti fac un adevarat paradis terestru, iar cei doi indragostiti par doi ingeri picati din cer.
Cand slujba de cununie era aproape de sfarsit a aparut un vartej intunecat si Lucifer tuna:
— Fata mea, cum a-i putut sa-ti tradezi tatal?
— — Tata ,ceea ce am facut a fost din dragoste pentru Ioan si pentru tine.
— Pentru mine?
Cand vorbeau mai apare un vartej luminos in frunte cu Arhanghelul Mihail. Atunci, fata ingenuncheaza intre cele doua vartejuri, isi intinte bratele catre cer si spune printre lacrimi:
— Doamne, bunicul meu drag, te rog iarta-l pe tatal meu.
Intre cele doua vartejuri apare o raza puternica de lumina mai stralucitoare ca soarele si o voce spune:
— Lucifer nu te-am dezintegrat pana acum,fiindca in inima ta a fost intotdeauna un sambure de mare iubire pentru fiica ta.Iubirea pentru ea te-a salvat.
Lucifer spune:
— Doamne, iarta-ma!
— Te-am iertat fiule.

Lumina si cele doua vartejuri au zburat spre inaltul cerului.
Lucifer s-a transformat in ceea ce a fost la inceput urmat de toti ai sai care se transformau si ei, zburand spre inaltul cerului .
Ioan in culmea fericirii isi saruta cu pasiune sotia si spune:
— Oamenii sunt liberi.
— Da, si oamenii si tatal meu.
Cei doi tineri se saruta cu foc in fata preotului si a calugarilor ramasi inmarmuriti.
Ioan deschide ochii si realizeaza ca este in pat cu perna in brate.
Totul a fost doar un vis.